

‘Investeren in mensen met een arbeidsbeperking loont’

Verschillende kabinetten hebben bezuinigingen doorgevoerd die de kwetsbare mensen aan de onderkant van de arbeidsmarkt direct of indirect raken. Met de decentralisatie van taken in het sociale domein naar lokaal niveau zijn in de afgelopen jaren de budgetten flink gekort. De afbraak is al in 2010 begonnen met bezuinigingen op bijvoorbeeld de re-integratiemiddelen die gemeenten moeten inzetten. In 2015 kwam daar de afsluiting voor de nieuwe Wsw-instroom bij. Voorts zijn de rijksvergoedingen voor de mensen die nog wél gebruik kunnen maken van de sociale werkvoorziening zo sterk afgenomen en deze niet meer kostendekkend zijn. Tenslotte blijkt in de praktijk dat het uitgangspunt dat iederéén in staat is om bij een reguliere werkgever aan het werk te kunnen gaan, volstrekt onjuist is.

Het gevolg van deze maatregelen is dat er steeds minder geld is om mensen met een arbeidsbeperking te begeleiden bij het vinden en behouden van werk.

Het gevolg van deze maatregelen is dat er steeds minder geld is om mensen met een arbeidsbeperking te begeleiden bij het vinden en behouden van werk. En dat terwijl uit onafhankelijke onderzoeken blijkt dat mensen met een arbeidsbeperking gelukkiger en gezonder zijn als zij werken. Hierdoor doen zij bovendien minder een beroep op bijvoorbeeld geestelijke gezondheidszorg of Wmo-ondersteuning.

Werk brengt deze kwetsbare mensen daarnaast vertrouwen in zichzelf en in hun omgeving; ze glijden daardoor minder of helemaal niet meer af en ook de risico's van crimineel gedrag blijven daardoor beperkt. Kortom, de arbeidstoeleiding van mensen met een afstand tot de arbeidsmarkt is niet alleen positief voor de mensen zélf, maar heeft ook gunstige effecten voor de maatschappij als geheel.

Zonder voldoende financiële middelen loont de investering in mensen niet meer; de inspanningen van alle betrokkenen leiden dan niet meer tot de gewenste duurzame successen.

Kwetsbare mensen die naar vermogen aan de samenleving mee willen doen hebben daarbij ondersteuning en begeleiding nodig. Ook de werkgever die hen in dienst neemt, moet daarin begeleid en ondersteund worden. Dat vraagt dus om blijvende investeringen. Door onvoldoende beschikbare financiële middelen schiet de noodzakelijke begeleiding echter tekort. Daarmee laten we niet alleen de individuele werknemers in de steek, maar doen we ook goedwillende werkgevers tekort. Zonder voldoende financiële middelen loont de investering in mensen niet meer; de inspanningen van alle betrokkenen leiden dan niet meer tot de gewenste duurzame successen.

Organiseer het zo dat gemeenten beloond worden voor hun inspanningen. Gemeenten hebben wel de kosten, maar niet de baten.

Investeren in mensen loont. Maar gemeenten die zich actief inzetten voor een effectieve arbeidstoeleiding van kwetsbare groepen en het vormgeven van de inclusieve arbeidsmarkt zien hun inspanningen als besparingen bij zorgverzekeraars en het Rijk terug. Gemeenten hebben dus wel de kosten, maar niet de baten. Het Regionaal Werkbedrijf Flevoland adviseert derhalve om de arbeidstoeleiding zodanig te organiseren dat actieve gemeenten voor hun inspanningen beloond worden en niet verder gekort worden met als gevolg dat kwetsbare mensen op de arbeidsmarkt kansloos dreigen te worden.